

GERE IRÉN

Jelöletlen lapokkal

Jelöletlen lapokkal
játszottam végig
minden játszmát,
– nem csaltam –
sokszor vesztettem,
nem loptam meg
soha, senki álmát.
üres zsebbel kószáltam
sokszor az éjben,
– lassan mentem –
nem néztem hátra,
nem volt mért félnem.
ha néha nyertem,
– forgandó a szerencse –
volt sok barát a jóban,
kincseim mindig
számolatlan szórtam.
a nagy csatáknak
– ilyen a sorsom –
máig nincs vége,
hazardjáték az életem,
és egyre több a vesztesége.
léptem lassúbb talán,
más nem változott,
hitem a játékban örök:
vállalnom kell a kockázatot!

...futtába'...

hallod, hogy
pletykálnak rólad,
és kiröhögnek,
mert jó vagy.
nem törődsz velük
– ez a te harcod –
hisz neked így jó:
ezt KELL akarnod,
mert anyád így
tanította és apád is
ezt állította eléd:
te csak „légy jó”,
ha százszor is
rúgnak beléd!
törött üvegcserepeken
futtatnak mezítláb,
és te futsz,
ez a te utcád,
és ott van a házad,
már nincs is messze!
hiába fektetnek
gerendákat eléd
keresztbe!
még sebtében
letépik az inged,
s mikor úgy hiszik,
már nincs miben hinned...
te visszanézel
mosolyogva a
vállad fölött,
pedig tudod jól:
nem ez volt
az utolsó
ilyen köröd!

Lépkedek feléd

Lépkedek feléd
a januári ködben
– jótékony lepel
elfed, átölel –
nem láthatod a
félelmet arcomon,
a kezem sem,
ahogy ökölbe szorul,
csak lépkedek feléd
félve, szóttanul...
egy marék hó
olvad ki tenyeremből,
közénk telepszik
a némaság,
orvul a lelkeembe
fészkei magát
a kérdés:
lépjek-e tovább?
aztán újabb lépés,
sután, tétován –
a januári ködben
botladozva előre
– nem látlak, de
tudom: elindultál
te is, bizonytalanul,
engem keresve a
labirintus-éjben!
én itt, te ott...
sötét ösvényeken
fázva félünk...
lesz-e út, amin
egyszer, majd,
egymáshoz elértünk?

Bizonytalanul

Állsz reménytelenül
vacogva, fázva,
talpadat égeti e század,
állsz bizonytalanul:
vajon megmarad-e csontvázad
ősleletnek,
ha léted leszárad, és
évmilliók peregnek
el feletted!

Könnyeid

Romokban látod vélt világodat,
romokban látod lepke-álmodat.
Vattacukor szerelmed elolvadt csók közben,
hernyóselyem perceid fonallá szövődtek...
ólom-könnyeid a porban elgurultak!

Fontos-e?...

Lassan, némán feljön a Hold...
hiányzom-e valakinek?
valakinek, aki szeret! ...
Fontos-e még valakinek –
fontos-e, hogy hozzá érjek,
fontos-e, hogy bekopogjak,
bekopogjak, elé lépjek...
megszólítsam, felemeljem...
fontos-e még valakinek –
fontos-e, hogy ÉN szeressem?